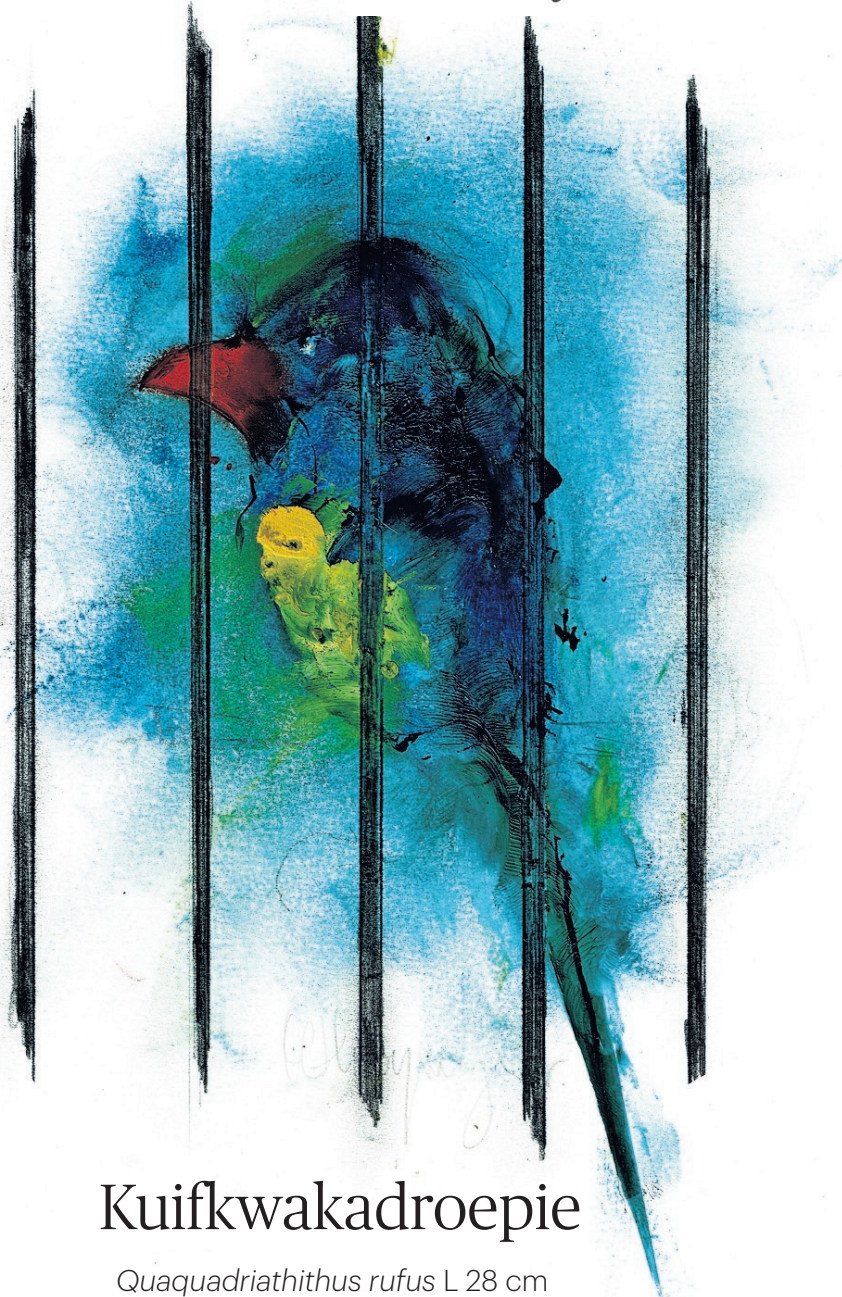


De Wondere Vogelwereld van O.C. Hoymeijer.



Kuifkwakadroepie

Quaquadriathithus rufus L 28 cm

Van oorsprong algemene bewoner van de uitgestrekte, zeer vochtige, ondoordringbare regenwouden van Midden- en Zuid-Amerika. Verenpak naar zwart gaand donkerblauw met lichtere accenten op de derde vleugelpennen en een sierlijke staart. Groene kuif welke tijdens de roep en de zang wordt opgezet. Zie scherpe, gekromde echte fruit- en noteneters-snavel.

Roep, een scherp ‘KKKwwakkkäääkkakakKKwwak’. Zang, een eigenlijk niet te omschrijven serie van verschillende melodieën, welke bestaan uit van hoog naar laag gaande ratelende fluittonen, afgewisseld met ritmische schorre, diepe keelklanken, maar ook uit een luidkeels gillen, piepen en knorren. Imitaties van andere bosbewoners worden vaak met een schijnbare achteloosheid afgewisseld met het eigen repertoire.

In Suriname en op de Antillen veelal gehouden als kooi- en kweekvogel, daar de zang- en imitatiekwaliteit in gevangenschap, met veel geduld en vakkenis enorm kan worden verbeterd. Bij de zangvogelwedstrijden in het Vierwindenpark in Paramaribo zijn elke zondagmiddag vele honderden Kuifkwakadroepies te zien en vooral te horen. Ook bij de in Nederland gevestigde Surinamers en Antillianen is het houden en het kweken van zangvogels zeer populair en zijn de Kwakadroepies veruit favoriet.

De laatste jaren is er ook onder de jeugd belangstelling ontstaan voor de zangvogelsport en is het bezitten van een tamme vogel zelfs statussymbool in de wereld van de gangs, met name in de

Amsterdamse Bijlmermeer. Het verbeteren van de zangkwaliteit heeft echter plaatsgemaakt voor het aanleren van de zogenaamde straattaal, met het accent op de meest grove scheldpartijen, waarvan “marapieka dong dong, pima-pima-pima-pico, madroepi-con, kwapito reng deng, blazie blazie chica!”* hoog op de ranglijst staat.

Het op commando uitsteken van het helrode vogeltongetje, het vooroverbuigen en de cloaca tonen geldt voor de gangleden als de absolute topprestatie. In veel gevallen worden de in het ouderlijke huis gehouden tielende vogels door de tot wanhoop gedreven vaak alleenstaande moeders uiteindelijk niet verdragen en vanaf een balkon of uit een slaapkamer raam vrijgelaten. Ook ontsnappen er door slordigheid ten gevolge van drugs-, alcohol- en pilengebruik van de jeugdige eigenaar vogels, waardoor in onder andere het Nelson Mandelpark in Amsterdam-Zuidoost, Wijkpark Het Oude Westen in Rotterdam en in het Sjeng Korstjensplantsoen in Heerlen al kleine broedkolonies zijn ontstaan en lijkt de van oorsprong tropische Kuifkwakadroepie zich voorgoed als standvogel in Nederland te hebben gevestigd.

* In verband met de zeer grove, seksistische inhoud van genoemde scheldpartijen, heeft de schrijver besloten deze niet te vertalen, uit angst voor ingezonden boze brieven en eventuele opzeggingen van abonnementen.



Voorvergebogen cloaca tonend

Iedere week beschrijft O.C. Hoymeijer een vogel die aan zijn brein is ontsproten.

Natuurbehoud interview

Jane Goodall, bekend van haar werk met chimpansees, legt in haar nieuwste boek uit wat haar hoop geeft in tijden van vervuiling en verwoesting van de natuur. ‘Je weet nooit welk verschil je met een verhaal kunt maken.’

Voor Jane Goodall zijn actie en hoop hetzelfde

tekst **Sebastiaan Grosscort**

Jane Goodall (87) piekert ondanks haar hoge leeftijd nog altijd niet over stoppen met werken. Haar baan: brenger van hoop. Een carrièrepad dat ze nooit dacht in te slaan. Ze werd bekend als de primatoloog die na een maandenlang kat-en-muisspel tot een ontdekking kwam die de definitie van de mens op losse schroeven zette. Chimpansees gebruikten, net als mensen, gereedschap om eten te verzamelen en hadden diepgaande relaties met anderen. De homo sapiens was plotse-ling niet de enige denkende soort meer.

Tijdens speeches en presentaties ontdekte Goodall haar gave voor spreken: inspirerende verhalen vertellen kan ze als geen ander. Goodall: “Ik beschouw mezelf allang niet meer als primatoloog. Vanaf 1986 ben ik begonnen met vertellen over de problemen die wij mensen de aar-

de toebrengen en hoe we die kunnen oplossen.”

Morgen komt haar zestiende boek uit, met een alleszeggende titel: *Het boek van hoop*. “Op dit moment bevinden we ons in een donkere tunnel, omringd door verschrikkelijke sociaal-economische en milieugerelateerde problemen. Maar aan het eind van de tunnel schijnt licht. Dat glimpje licht is hoop.”

Waarom is de boodschap van hoop zo belangrijk in de klimaatcrisis en biodiversiteitscrisis, belangrijker dan een oproep tot actie?

“Hoop is voor mij geen passief wensdenken. Het is niet stilzitten en hopen dat alles goedkomt. Actie en hoop zijn hetzelfde. Als iemand hoop verliest dat acties een verschil kunnen maken, waarom zou diegene zich druk maken? Ik ontmoet zo veel mensen die zich hulpeloos en hopeloos voelen. Hun wordt verteld: *think globally, act locally*. Als je alleen over de wereldproblemen nadenkt zal je vrijwel zeker depressief worden, omdat je ze niet kunt oplossen. Denk in plaats daarvan na over de dingen die je in je gemeenschap kunt doen. Ruim rotzooi op, haal